

teurpost for Indenrigsministeriet, medens — som jeg bemærkede — Regjeringsforslaget gaar ud paa to Departementschefposter. Det er nemlig Udvalgets Tanke, at den ene Directeurpost for Indenrigsministeriets Vedkommende indtil Videre skulde henvises til Bevilling paa de aarlige Finantslove, hvorved det da vil blive Gjenstand for en jævnlig Overveielse, naar Forholdene maatte være blevne af den Bessaffenhed, at denne Post ganske kunde bortfalde, og derom skal jeg til nærmere Forklaring tillade mig nogle Bemærkninger. For Tiden bestaaer Indenrigsministeriet foruden af Secretariatet, der efter Lovforslaget agtes inddraget, af 2 Departementer. Det ene har væsentlig med de communale Sager, Nærings-sager og Landvæsen-sager at gjøre, og det andet Departement er iyselsat foruden med Matriculsvæsenet med Statens offentlige Arbejder, har altsaa særligt at gjøre med hele Statens Jernbanevæsen, med Veivæsenet og med det hele Bygningsvæsen. Det er nu Udvalgets Anskuelse, at det ikke kan betragtes som en heldig Ordning, at Jernbane- og Veivæsenet ere adskilte fra den samlede Bestyrelse af Post-, Telegraph- og Færgevæsenet, og Udvalget maa ansee det for i høi Grad ønskeligt, at Regeringen kunde beslutte sig til at sammendræge under een Fællesbestyrelse hele Jernbane-, Post-, Telegraph-, Vei- og Færgevæsenet. Saaledes som Forholdene nu ere, fastsættes Postrouterne af Generalpostdirectøren, medens Fartplanen for Jernbanerne bliver fastsat af Indenrigsministeren. Saaledes som Forholdene nu ere, ordner Generalpostdirectøren eller Finantsministeren Postdampskibsforbindelserne, der tildeels concurrere med de af Indenrigsministeriet bestyrede Statsbaner. Det maa erkjendes for ønskeligt, at den Autoritet, som har med hele Jernbanedriften at gjøre, samtidig ogsaa bestyrer Extrapost- og Færgevæsenet. Jeg skal i saa Henseende minde de Herrer om, at Følgen af denne Adskillelse sidste Vinter var en fuldstændig Afbrydelse af al Forbindelse mellem Jernbanebestyrelsen paa Egen og den paa Sjælland. Det var, fordi Færgefarten henhørte under Generalpostdirectøren, at det ikke var muligt paa de fynske Stationer at faae gjen-

nemgaaende Billet til Kjøbenhavn; da Jerntransporten var indtraadt, saa glemte Jernbanebestyrelsen paa Egen aldeles den Forbindelse, som den hidtil havde haft med den paa Sjælland, medens det selvfølgelig ikke vilde have gjort nogen væsentlig Forandring, hvis Jernbanebestyrelsen paa Egen samtidig paa Statens Vegne havde haft Overtilsynet med Passagen over Storebælt; en Forbindelse som den antydede vilde forsaavidt ogsaa være heldig, som Statstelegraphen og Jernbanetelegraphen i saa Fald kunde benyttes jævnsides og betragtes som henhørende under en og samme Forvaltning. Det forekommer Udvalget at være utvivlsomt, at en saadan Ordning i det Hele taget vil medføre større Eenhed i den hele Bestyrelse af Statens Virksomhed for Statsborgernes materielle Velvære og Udvikling, og Udvalget kan ikke Andet end finde det heldigt, hvis Regjeringen kunde gaae ind derpaa; men en Følge deraf vilde da være, at hele Jernbanedriften og Veivæsenet udgik fra det andet Departement i Indenrigsministeriet, og de Forretninger, der da bleve tilbage i Indenrigsministeriet, vilde efter Udvalgets Formening ikke være flere, end at de meget vel vilde kunne besørjes af een Directeur. Jeg skal i saa Henseende henlede Opmærksomheden paa, at Communesagerne ifølge de nye communale Love have tabt og maae have tabt Betydeligt i Omfang og Betydning og altsaa ikke i den Grad som tidligere optage Ministeriets Kræfter, og hvis det skulde være fornødent, saa findes der endnu indenfor Indenrigsministeriet en stor Mængde andre Forretninger, som Ministeriet meget let og praktisk og for Statsborgerne — tror jeg — paa en ganske heldig Maade kunde blive af med ved at overlade deres Afgjørelse til underordnede locale Autoriteter. Jeg skal i saa Henseende blot minde om den store Classe af Bevillinger, som vi allerede ved tidligere Forhandlinger have omtalt, nemlig disse meget omtalte Bevillinger til at svare mere end 4 pCt. af Laan i faste Eiendomme, en Classe af Bevillinger, hvoraf der gives flere Tusinde aarligt, og som aldrig nægtes; vilde man ikke lade disse Bevillinger heelt bortfalde, saa kunde man dog uden Fare overlade deres Afgjørelse til vedkommende